

OSLO TINGRETT

DOM

Avsagt: 09.03.2022 i Oslo tingrett,
Saksnr.: 21-122596TVI-TOSL/05
Dommer: Tingrettsdommer Åsne Julsrud
Saken gjelder: Gyldigheten av avgjørelse fattet av Klagenemnda for industrielle rettigheter i sak 21/00067

Crobocom AS

Advokat Øyvind Carelius Svendsen
v/advokatfullmektig Sara Møller

mot

Klagenemnda For Industrielle Rettar

Advokat Tolle Stabell
v/advokatfullmektig Sverre Runde

DOM

Saken gjelder gyldigheten av avgjørelse fattet av Klagenemnda for industrielle rettigheter om ikke å godkjenne navnet Trustshop som varemerke.

Framstilling av saken

Crobocom AS er et selskap som har drevet med utvikling og salg av programvare siden 2008. Selskapet har blant annet utviklet selvbetjente salgsmaskiner til hoteller.

I 2017 utviklet selskapet et selvbetjent kjøleskap med matvarer som brukes som et substitutt eller tillegg til f.eks. bedriftskantiner. Kjøleskapet fungerer slik at kunden låser opp skapet gjennom en applikasjon med direktelink til mobilbetalingsløsninger, tar den varen han eller hun ønsker, betaler for varen, og lukker skapet.

Kjøleskapet baserer seg på tillit til kunden som bruker kjøleskapet, ved at kunden kun tar det produktet han eller hun har betalt for. Selskapet valgte å kalle sin løsning for selvbetjente kjøleskap for Trustshop.

Den 12. januar 2018 ble varemerket «TRUSTSHOP» søkt registrert i Norge for varer og tjenester i klasse 7, 9, 11, 35, 36, 38, 42, 43 og 45. Dette omfatter blant annet «avkjølingsinstallasjoner og -maskiner», «salg av matvarer», elektroniske betalingstjenester, «bedriftsadministrasjon innen transport og leveringstjenester» og «bedriftsledelse og bedriftsadministrasjon».

Varemerket «TRUST-SHOP» ble den 14. mai 2020 søkt registrert i EU og Storbritannia for tilsvarende varer og tjenester som i Norge, dog slik at det ble bare søkt for klassene 35, 36, 42 og 43. Varemerket ble registrert i Storbritannia den 21. august 2020 og i EU den 16. september 2020. Ingen av disse avgjørelsene var begrunnede. Selv om en har oppnådd enerett i alle stater som er medlem av EU og Storbritannia, er varemerkeforordningen ikke innlemmet i EØS-avtalen og registreringen i EU har dermed ikke virkning i Norge.

Den 16. februar 2021 avslo Patentstyret registrering av varemerket. Crobocom påklaget avgjørelsen til Klagenemnda for industrielle rettigheter, men klagenemnda opprettholdt avgjørelsen i sitt vedtak av 2. juli 2021.

Crobocom tok deretter ut stevning for Oslo tingrett den 2. september 2021. Staten ved Klagenemnda for industrielle rettigheter innga tilsvarende 5. oktober 2021. Hovedforhandling ble berammet til 2. mars 2022. Det ble ført ett vitne og dokumentert i den grad som følger av rettsboken.

Crobocom AS har i det vesentligste gjort gjeldende:

Klagenemndas avgjørelse i sak 21/00067 bygger på feil rettsanvendelse og feil bevisvurdering.

Det anføres at ordmerket Trustshop oppfyller kravet til distinktivitet etter varemerkeloven § 14. Ordmerket skal tolkes i relasjon til de aktuelle varene og tjenestene merket søkes registrert for. Når det gjelder anførselen om at Trustshop er beskrivende for de vareklasser det er nektet registrert for, understrekes det at ikke enhver form for referanse til varens egenskaper og art utgjør et registreringshinder.

Saksøker har skapt et konsept der kunden selv forsyner seg av ulike varesortiment, og hvor man har ønsket å skape bevissthet rundt tillitselementet. Dette innebærer imidlertid ikke at tillit er en vesentlig egenskap ved de varene og tjeneste merket søkes registrert for.

For at ordmerket skal anses som beskrivende, må det være sannsynlig at gjennomsnittsforbrukeren umiddelbart vil oppfatte ordsammenstillingen som en angivelse av egenskaper ved varene og tjenestene. Saksøker mener at Klagenemnda har lagt for stor vekt på det konseptet saksøker har skapt. De varene og tjeneste merket søkes registrert for, er tilegnet egenskaper som i utgangspunktet ikke kan anses som vesentlige.

Trustshop er et suggestivt varemerke, hvor det kun henspiller på egenskaper ved varene og tjenestene merket søkes registrert for. Det krever en viss tankeprosess for å komme til det angivelige beskrivende meningsinnholdet.

At Trustshop oppfattes som en butikk hvor tillitsbasert handel er det sentrale elementet, viser at saksøker har lykket med å skape et ordmerke som er egnet til å feste seg i bevisstheten, jf. Rt-1999-641. Det vises også at ordmerket er egnet til å utpeke en kommersiell opprinnelse. Videre er det sikker rett at kravet til særpreg skal settes lav, jf. Rt-2002-391.

Det anføres videre at Patentstyret og Klagenemnda skulle lagt større vekt på at ordmerket Trust-Shop er registrert i EU og i Storbritannia. Klagenemnda skulle i vedtaket ha gitt en vurdering av hvorfor merket ikke kan registreres i Norge når det er registrert i andre land som har samme kriterier. At et varemerke er registrert i EU, har etter saksøkers oppfatning betydning for vurderingen av om et varemerke skal registreres eller ikke. Patentstyret har selv uttalt at målet er å få mest mulig lik registreringspraksis for varemerker i EØS. Dette er forvaltningen også forpliktet til etter EØS-avtalen. Det er vanskelig å forstå hvorfor et engelsk ordmerke, uten særnorske elementer, kan registreres i både Storbritannia og hele EU, men ikke i Norge. Det vises til at i EU og Storbritannia vurderes varemerket av engelskspråklige saksbehandlere.

Saksøkers påstand:

1. Klagenemnda for industrielle rettigheters avgjørelse av 1. juli 2021 i sak 21/00067 kjennes ugyldig.
2. Crobocom AS tilkjennes sakskostnader for tingretten.

Staten v/Klagenemnda for industrielle rettigheter har i det vesentligste gjort gjeldende:

Vedtaket bygger på korrekt lovforståelse og rettsanvendelse, og er ikke beheftet med andre innvirkende feil.

Vilkårene for å få registrert Trustshop som varemerke er ikke oppfylt fordi ordmerket er beskrivende og mangler tilstrekkelig særpreg, jf. varemerkeloven § 14 første og annet ledd. Ordmerket består av en angivelse som utelukkende eller bare med uvesentlig endringer eller tillegg angir varens eller tjenestens art, jf. varemerkeloven § 14 annet ledd bokstav a. Trustshop består av to elementer – trust og shop – som ut fra sin språklige betydning vil oppfattes som tillitsbasert handel eller som en butikk hvor en slik tillitsbasert handel er det sentrale elementet.

Gjennomsnittsforbrukeren vil forbinde ordmerket med karakteren av den transaksjonen som foregår når produktet benyttes. Det vises også til friholdelsesbehovet andre aktører har for å benytte ordmerket for samme eller lignende produkter.

Ordmerket oppfyller ikke kravet om å ha tilstrekkelig særpreg jf. varemerkeloven § 14 første ledd. I tillegg til at ordmerket er beskrivende, viser staten til at sammensetningen av ordene hverken er uvanlig eller overraskende, eller tilfører noen nye betydninger. Ordmerket er ikke egnet til å utpeke en kommersiell opprinnelse for de varene og tjenestene det er nektet registrering for.

Det må gjøres en konkret vurdering av om registreringsvilkårene er oppfylt basert på hvordan den norske gjennomsnittsforbrukeren oppfatter merket. Ved denne vurderingen er det ikke avgjørende at Trust-shop er registrert som varemerke i EU og Storbritannia. EU-domstolen har lagt til grunn at én forvaltningsmyndighets avgjørelse ikke vil være bindende for andre stater jf. C-218/01 *Henkel* avsnitt 62, noe som også er understreket av Høyesterett i HR-2016-2239-A avsnitt 52 og Rt-2002-391 side 396.

Saksøktes påstand

1. Staten v/ Klagenemnda for industrielle rettigheter frifinnes.
2. Staten v/ Klagenemnda for industrielle rettigheter tilkjennes sakskostnader.

Rettsens vurdering

Retten har kommet til at vedtaket er gyldig. Retten kan i det store og hele slutte seg til begrunnelsen fra Klagenemnda for industrielle rettigheters vedtak.

I vurderingen av om merket skal kunne registreres som et varemerke, må de alminnelige registreringsvilkårene etter varemerkeloven § 14 være oppfylt. I henhold til varemerkeloven § 14 andre ledd bokstav a, kan et varemerke ikke registreres dersom det utelukkende eller bare med uvesentlige endringer eller tillegg består av en angivelse som angir egenskaper ved varene. I tillegg må merket oppfylle kravet til særpreg, jf. vilkåret i varemerkeloven § 14 første ledd.

Ved tolkningen av varemerkeloven § 14 første og andre ledd skal det legges vekt på varemerkedirektivets (2008/95) ordlyd og formål, og på praksis fra EU-organene knyttet til direktivet, og til de tilsvarende bestemmelsene i varemerkeforordningen (207/2009), se bl.a. HR-2001-1049. Formålet med den rettsbeskyttelse som oppnås ved registrering av varemerker, er blant annet å sikre varemerkets funksjon som en angivelse av varenes kommersielle opprinnelse. EU-domstolen har lagt særlig vekt på at varemerker skal være garantier for de merkede varers kommersielle opprinnelse overfor forbrukerne (garantifunksjonen), slik at forbrukerne, uten fare for forveksling, kan oppfatte forskjeller mellom varer fra forskjellige næringsdrivende.

Spørsmålet om et varemerke mangler særpreg eller er beskrivende, skal vurderes i relasjon til de varer eller tjenester merket er søkt registrert for, etter en vurdering av hvordan gjennomsnittsforbrukeren av disse varer eller tjenester vil oppfatte merket. Gjennomsnittsforbrukeren skal anses å være alminnelig opplyst, rimelig oppmerksom og velinformert.

Det må være en tilstrekkelig direkte og spesifikk forbindelse mellom varemerket og de aktuelle varene eller tjenestene som gjør at gjennomsnittsforbrukeren vil oppfatte merket som beskrivende for varene eller tjenestene eller egenskapene. I så fall skal varemerket nektes. Når det gjelder varemerker som består av en kombinasjon av flere elementer, er rettspraksis klar på at det ikke er nok at elementene hver for seg er beskrivende, men også sammensetningen må oppfattes direkte beskrivende for at merket skal nektes. Det er merkets helhetsinntrykk som er avgjørende.

Retten mener som Klagenemnda at en gjennomsnittsforbruker av de aktuelle varene og tjenestene som merket er søkt registrert for, vil oppfatte ordmerket Trustshop som «tillitsbasert handel» eller som «en butikk eller et produkt/tjeneste som du kan stole på». Trustshop består av to ord med klar språklig betydning. Sammensetningen er ikke uvanlig eller overraskende, og tilfører ingen nye betydninger.

En slik «tillitsbasert handel» omfattes av flere varer og tjenester i den omsøkte vare- og tjenestefortegnelsen. Dette gjelder «avkjølingsinstallasjoner og -maskiner» i klasse 11, som blant annet omfatter kjøleskap og salgsautomater med kjølede egenskaper, hvor varene kan plasseres og plukkes av kunden, salgstjenesten «salg av matvarer» i klasse 35, og

serveringstjenestene i klasse 43. Det samme gjelder elektroniske betalingstjenestene i klasse 36, telekommunikasjonstjenestene i klasse 38, og «dataprogrammering for databehandling; dataprogrammering for databehandling og kommunikasjonssystemer» i klasse 42, som alle er nødvendige for å gjennomføre en slik tillitsbasert handel. Det foreligger dermed en tilstrekkelig klar og direkte forbindelse mellom Trustshop og enkelte varer og tjenester i klasse 11, 35, 36, 38, 42 og 43, jf. varemerkeloven § 14 andre ledd bokstav a. De øvrige kategoriene er støttefunksjoner til det som gjør at man kan gjennomføre en tillitsbasert handel. Merket er dermed direkte beskrivende for de varer og tjenester det er søkt om.

Det er videre viktig å ha med seg at det er tilstrekkelig at en av varemerkets mulige betydninger beskriver en egenskap ved varen det gjelder, se HR-2021-2480 avsnitt 38. Det er ikke nødvendig at alle egenskaper ved produktet beskrives. Det er dermed irrelevant at produktet også kan beskrives på andre måter. I dette tilfellet er tillit kanskje den eneste egenskapen som skiller denne type kjøleskap fra andre typer kjøpeautomater eller «vending machines». Det er derfor en sentral egenskap som beskrives. Det er en egenskap som vil distingvere alle denne type kjøleskap fra andre kjøpeautomater. Det vises til at det er flere andre tilbydere av denne type kjøleskap som baserer seg på en tillitsbasert handel, det er ikke bare Crobocom. Retten mener dermed at en gjennomsnittsforbruker ikke vil kunne utlede en bestemt kommersiell opprinnelse fra det søkte merket, for de omsøkte varene og tjenestene, jf. varemerkeloven § 14 første ledd andre punktum. Ordmerket må dermed nektes registrert.

Saksøker har anført at Klagenemnda skulle ha lagt mer vekt på at merket er registrert i EU og Storbritannia, og at de skulle ha vurdert konkret hvorfor resultatet kunne skille seg ut fra vurderingene som har vært foretatt i forvaltningsorganene i EU og Storbritannia. Det er vist til at det er engelskspråklige personer foretatt en helt tilsvarende vurdering om hva gjennomsnittsforbrukeren i disse landene tenker.

Registeringer i utlandet er relevante, men kan ikke være avgjørende ettersom det skal foretas et lovbundet konkret vurdering. Dessuten er det riktig som påpekt av staten, at disse registreringene ikke er begrunnet. Man vet dermed ikke hvordan dette er vurdert av de angjeldende forvaltningsorganene. Høyesterett har gitt uttrykk for at det «ikke uten videre anses som et mål å oppnå like resultater i enkeltsaker», og at det ikke er «noe påfallende i at den skjønsmessige avgjørelse av registreringsvilkårene kan falle ulikt ut i de forskjellige land», se HR-2001-1049 og HR-2016-2239. Retten mener derfor at Klagenemnda ikke skulle eller kunne foreta denne type sammenligning som saksøker etterspør, men skal foreta selvstendig vurdering etter kriteriene som følger av loven.

Etter dette har saksøker tapt saken og skal erstatte statens sine omkostninger, jf. tvisteloven § 20-2. Unntakene i tredje ledd er ikke anvendelige. Staten har lagt frem en kostnadsoppgave på i alt 59 200 kroner. Det fremkom ingen merknader til

kostnadsoppgaven. Retten finner at kostnadene fremstår som rimelige og nødvendige jf. tvisteloven § 20-5.

DOMSSLUTNING

1. Staten v/ Klagenemnda for industrielle rettigheter frifinnes.
2. Crobocom AS erstatter Staten v/ Klagenemnda sine sakskostnader med 59 200 – femtinitusentohundre – kroner innen 2 – to – uker fra dommen forkynnes.

Retten hevet

Åsne Julsrud

Veiledning om anke i sivile saker vedlegges.

Veiledning om anke i sivile saker

I sivile saker er det reglene i tvisteloven kapitler 29 og 30 som gjelder for anke. Reglene for anke over dommer, anke over kjennelser og anke over beslutninger er litt ulike. Nedenfor finner du mer informasjon og veiledning om reglene.

Ankefrist og gebyr

Fristen for å anke er én måned fra den dagen avgjørelsen ble gjort kjent for deg, hvis ikke retten har fastsatt en annen frist. Disse periodene tas ikke med når fristen beregnes (rettsferie):

- fra og med siste lørdag før palmesøndag til og med annen påskedag
- fra og med 1. juli til og med 15. august
- fra og med 24. desember til og med 3. januar

Den som anker, må betale behandlingsgebyr. Du kan få mer informasjon om gebyret fra den domstolen som har behandlet saken.

Hva må ankeerklæringen inneholde?

I ankeerklæringen må du nevne

- hvilken avgjørelse du anker
- hvilken domstol du anker til
- navn og adresse på parter, stedfortredere og prosessfullmektiger
- hva du mener er feil med den avgjørelsen som er tatt
- den faktiske og rettslige begrunnelsen for at det foreligger feil
- hvilke nye fakta, bevis eller rettslige begrunnelser du vil legge fram
- om anken gjelder hele avgjørelsen eller bare deler av den
- det kravet ankesaken gjelder, og hvilket resultat du krever
- grunnlaget for at retten kan behandle anken, dersom det har vært tvil om det
- hvordan du mener at anken skal behandles videre

Hvis du vil anke en tingrettsdom til lagmannsretten

Dommer fra tingretten kan ankes til lagmannsretten. Du kan anke en dom hvis du mener det er

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i dommen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Hvis du ønsker å anke, må du sende en skriftlig ankeerklæring til den tingretten som har behandlet saken. Hvis du fører saken selv uten advokat, kan du møte opp i tingretten og anke muntlig. Retten kan tillate at også prosessfullmektiger som ikke er advokater, anker muntlig.

Det er vanligvis en muntlig forhandling i lagmannsretten som avgjør en anke over en dom. I ankebehandlingen skal lagmannsretten konsentrere seg om de delene av tingrettens avgjørelse som er omtvistet, og som det er knyttet tvil til.

Lagmannsretten kan nekte å behandle en anke hvis den kommer til at det er klart at dommen fra tingretten ikke vil bli endret. I tillegg kan retten nekte å behandle noen krav eller ankegrunner, selv om resten av anken blir behandlet.

Retten til å anke er begrenset i saker som gjelder formuesverdi under 250 000 kroner

Hvis anken gjelder en formuesverdi under 250 000 kroner, kreves det samtykke fra lagmannsretten for at anken skal kunne bli behandlet.

Når lagmannsretten vurderer om den skal gi samtykke, legger den vekt på

- sakens karakter
- partenes behov for å få saken prøvd på nytt
- om det ser ut til å være svakheter ved den avgjørelsen som er anket, eller ved behandlingen av saken

Hvis du vil anke en tingretts kjennelse eller beslutning til lagmannsretten

En *kjennelse* kan du som hovedregel anke på grunn av

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i kjennelsen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Kjennelser som gjelder saksbehandlingen, og som er tatt på bakgrunn av skjønn, kan bare ankes dersom du mener at skjønnsutøvelsen er uforsvarlig eller klart urimelig.

En *beslutning* kan du bare anke hvis du mener

- at retten ikke hadde rett til å ta denne typen avgjørelse på det lovgrunnlaget, eller
- at avgjørelsen åpenbart er uforsvarlig eller urimelig

Hvis tingretten har avsagt dom i saken, kan tingrettens avgjørelser om saksbehandlingen ikke ankes særskilt. Da kan dommen isteden ankes på grunnlag av feil i saksbehandlingen.

Kjennelser og beslutninger anker du til den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Anken avgjøres normalt ved kjennelse etter skriftlig behandling i lagmannsretten.

Hvis du vil anke lagmannsrettens avgjørelse til Høyesterett

Høyesterett er ankeinstans for lagmannsrettens avgjørelser.

Anke til Høyesterett over *dommer* krever alltid samtykke fra Høyesteretts ankeutvalg. Samtykke gis bare når anken gjelder spørsmål som har betydning utover den aktuelle saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken behandlet av Høyesterett. Anke over dommer avgjøres normalt etter muntlig forhandling.

Høyesteretts ankeutvalg kan nekte å ta anker over *kjennelser* og *beslutninger* til behandling dersom anken ikke reiser spørsmål av betydning utover den aktuelle saken, og heller ikke andre hensyn taler for at anken bør prøves. Anken kan også nektes fremmet dersom den reiser omfattende bevisspørsmål.

Når en anke over kjennelser og beslutninger i tingretten er avgjort ved kjennelse i lagmannsretten, kan avgjørelsen som hovedregel ikke ankes videre til Høyesterett.

Anke over lagmannsrettens kjennelser og beslutninger avgjøres normalt etter skriftlig behandling i Høyesteretts ankeutvalg.

Veiledning om anke i sivile saker

I sivile saker er det reglene i tvisteloven kapitler 29 og 30 som gjelder for anke. Reglene for anke over dommer, anke over kjennelser og anke over beslutninger er litt ulike. Nedenfor finner du mer informasjon og veiledning om reglene.

Ankefrist og gebyr

Fristen for å anke er én måned fra den dagen avgjørelsen ble gjort kjent for deg, hvis ikke retten har fastsatt en annen frist. Disse periodene tas ikke med når fristen beregnes (rettsferie):

- fra og med siste lørdag før palmesøndag til og med annen påskedag
- fra og med 1. juli til og med 15. august
- fra og med 24. desember til og med 3. januar

Den som anker, må betale behandlingsgebyr. Du kan få mer informasjon om gebyret fra den domstolen som har behandlet saken.

Hva må ankeerklæringen inneholde?

I ankeerklæringen må du nevne

- hvilken avgjørelse du anker
- hvilken domstol du anker til
- navn og adresse på parter, stedfortredere og prosessfullmektiger
- hva du mener er feil med den avgjørelsen som er tatt
- den faktiske og rettslige begrunnelsen for at det foreligger feil
- hvilke nye fakta, bevis eller rettslige begrunnelser du vil legge fram
- om anken gjelder hele avgjørelsen eller bare deler av den
- det kravet ankesaken gjelder, og hvilket resultat du krever
- grunnlaget for at retten kan behandle anken, dersom det har vært tvil om det
- hvordan du mener at anken skal behandles videre

Hvis du vil anke en tingrettsdom til lagmannsretten

Dommer fra tingretten kan ankes til lagmannsretten. Du kan anke en dom hvis du mener det er

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i dommen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Hvis du ønsker å anke, må du sende en skriftlig ankeerklæring til den tingretten som har behandlet saken. Hvis du fører saken selv uten advokat, kan du møte opp i tingretten og anke muntlig. Retten kan tillate at også prosessfullmektiger som ikke er advokater, anker muntlig.

Det er vanligvis en muntlig forhandling i lagmannsretten som avgjør en anke over en dom. I ankebehandlingen skal lagmannsretten konsentrere seg om de delene av tingrettens avgjørelse som er omtvistet, og som det er knyttet tvil til.

Lagmannsretten kan nekte å behandle en anke hvis den kommer til at det er klart at dommen fra tingretten ikke vil bli endret. I tillegg kan retten nekte å behandle noen krav eller ankegrunner, selv om resten av anken blir behandlet.

Retten til å anke er begrenset i saker som gjelder formuesverdi under 250 000 kroner

Hvis anken gjelder en formuesverdi under 250 000 kroner, kreves det samtykke fra lagmannsretten for at anken skal kunne bli behandlet.

Når lagmannsretten vurderer om den skal gi samtykke, legger den vekt på

- sakens karakter
- partenes behov for å få saken prøvd på nytt
- om det ser ut til å være svakheter ved den avgjørelsen som er anket, eller ved behandlingen av saken

Hvis du vil anke en tingretts kjennelse eller beslutning til lagmannsretten

En *kjennelse* kan du som hovedregel anke på grunn av

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i kjennelsen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Kjennelser som gjelder saksbehandlingen, og som er tatt på bakgrunn av skjønn, kan bare ankes dersom du mener at skjønnsutøvelsen er uforsvarlig eller klart urimelig.

En *beslutning* kan du bare anke hvis du mener

- at retten ikke hadde rett til å ta denne typen avgjørelse på det lovgrunnlaget, eller
- at avgjørelsen åpenbart er uforsvarlig eller urimelig

Hvis tingretten har avsagt dom i saken, kan tingrettens avgjørelser om saksbehandlingen ikke ankes særskilt. Da kan dommen isteden ankes på grunnlag av feil i saksbehandlingen.

Kjennelser og beslutninger anker du til den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Anken avgjøres normalt ved kjennelse etter skriftlig behandling i lagmannsretten.

Hvis du vil anke lagmannsrettens avgjørelse til Høyesterett

Høyesterett er ankeinstans for lagmannsrettens avgjørelser.

Anke til Høyesterett over *dommer* krever alltid samtykke fra Høyesteretts ankeutvalg. Samtykke gis bare når anken gjelder spørsmål som har betydning utover den aktuelle saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken behandlet av Høyesterett. Anke over dommer avgjøres normalt etter muntlig forhandling.

Høyesteretts ankeutvalg kan nekte å ta anker over *kjennelser* og *beslutninger* til behandling dersom anken ikke reiser spørsmål av betydning utover den aktuelle saken, og heller ikke andre hensyn taler for at anken bør prøves. Anken kan også nektes fremmet dersom den reiser omfattende bevisspørsmål.

Når en anke over kjennelser og beslutninger i tingretten er avgjort ved kjennelse i lagmannsretten, kan avgjørelsen som hovedregel ikke ankes videre til Høyesterett.

Anke over lagmannsrettens kjennelser og beslutninger avgjøres normalt etter skriftlig behandling i Høyesteretts ankeutvalg.